

Kirándulás Petrozsény Környékén

A kép egy kirándulást ábrázol. Petrozsény mellett van egy kirándulóhely, úgy hívják, hogy Szurduk-szoros. Ez a Zsil folyó, ami ott folyik el Petrozsényen keresztül, és egészen lemegy Olténiába. Gyönyörű a völgye, egyik oldalt a magas hegyek, a másik oldalt az országút, és mellette a Zsil folyó. Gyönyörű! Svájc nem lehet szebb, mint amilyen szép ez a vidék. 1932-ben vagy 1933-ban készült a kép. Moga Romulushoz, a családnak egy román barátjához voltunk híva Szurdukba, a petrozsényi nagybácsim, édesapám öccse, Riegelhaupt Sándor (aki fényképez) és a nagynéném, Regina (a jobb oldali, aki háttal ül). Ő egy nagyon jó kedélyű valaki volt, egy kedves, meleg szívű asszony. Mellette jobb oldalt, rövid ujjú ruhácskában én vagyok, lehettem olyan tíz éves, mellettem, jobbra felfele, aki fogja a poharat, az Weis Vilma, de nem vagyok benne biztos. Mellette van a házigazda, Moga Romulus, gondolkodik. Mellette Molnár Klári, ő mellette a férje, Weis, nem tudom, hogy hívták. A bal oldali első fehéringes férfi szintén egy barát, Dr. Fekete és ez háttal, mondjuk, hogy a felesége. Vizeskancsó látszik a képen, úgyhogy nem nagyon látom, hogy szeszes italt ittak volna. Lónya egy bányatelep volt, csak külön volt ott egy fűrésztelep is. Édesapám vezette a fűrészgyárat, a nagybácsim meg az üzleti részét: utazott, fakereskedő volt. A fások mindig üzleteket kellett kössenek, de rövid ideig tartott ez az egész ügy, mivelhogy édesapám megbetegedett, és lassacskán aztán megszűnt ez az egész telep. Miután édesapám meghalt, egy darabig Sándor nagybácsim vezette a gyárat, aztán részvénytársaság lett belőle, nekünk nem volt részvényünk ott, de őszintén nem is tudom, hogy mi lett utána. Arra emlékszem, hogy egy darabig fungált még az a fűrészgyár. Aztán felszámolódott, még a háború előtt, még a régi román világban. [A két világháború közötti periódusra utal itt Diamantstein Zsuzsa, amikor a trianoni

békeszerződést követően Erdély román fennhatóság alá került. -- A szerk.] Én minden évben mentem Sándor nagybácsimhoz Petrozsénybe, édesapám már nem élt, de mindig kimentünk Lónyára, nézni, hogy mi van. Ahogy a vakáció megkezdődött, én ott nyaraltam a nagybácsiméknál -- egyedül mentem olyankor. Ez volt a második otthonom. A baráti körrel jártam kirándulni Petrozsény környékére, a Zsil-völgyben gyönyörű volt, akárhova ment az ember. Egy délutánt vagy egy egész napot tartott körülbelül egy ilyen kirándulás, az éjszakát nem töltöttük ott. Nem volt senkinek autója, de béreltünk egyet, és úgy jutottunk ki a környékre. Ott aztán felmáztunk egy hegyre, de nem sokat mászkáltunk, főleg ettünk. Olyankor inkább hideg dolgokat ettünk, úgy emlékszem, nagyon finom szalámik voltak és finom sajtok. Nem tudom, ha szeszes ital volt, de nagyon jó kedélyű társaság volt, úgy szórakoztunk. Szép emlékeim vannak Petrozsényről. Érdekes volt ez a kisváros, Petrozsény, egy bányaváros volt, és aszfaltozott, vízvezeték, szóval nagyon kulturált élet volt, jól éltek az emberek. A nagybácsim nem szerette a fakeskedést, és a második világháború után fényképész lett, az volt a hobbija. Hivatásos fényképész lett, nem volt saját műterme, hanem a petrozsényi helyi román lapnak lett a fotóriportere. Nagyon tisztelték és szerették városszerte. Nagyon becsületes ember volt. Nem volt vallásos egyáltalán, de azért a zsidóságát megtartotta. 1981-ben halt meg Petrozsényben, a zsidó temetőben van eltemetve, a felesége Regina, aki a 1960-as években halt meg, úgyszintén oda van eltemetve.